

Iertarea

(Voi reda exact ceea ce mi-a fost transmis de unul din ghizii mei spirituali referitor la subiectul iertării:)

„Atunci când rănim pe cineva, de fapt noi nu facem rău persoanei propriu-zise, ci Îl rănim pe Dumnezeu manifestat în viața aceluia om. Dumnezeu nu se răzbună niciodată pe noi. Dragostea lui este totală. De aceea, realizăm eroarea majoră pe care o facem de a răni pe cineva pe care ne este imposibil să Îl urâm, deoarece Dumnezeu este dragoste infinită. De asemenea, ne dăm seama că noi înșine suntem parte din Dumnezeu deci, atunci când rănim pe altcineva, de fapt încercăm să rănim un frate și pe Tatăl nostru. Toți suntem creați în imaginea lui Dumnezeu și avem o scânteie dumnezeiască în noi, așadar, când încercăm să rănim pe cineva, Îl rănim de fapt pe Dumnezeu prezent în tot ce există. Cu alte cuvinte, încercăm să ne facem rău nouă înșine. O asemenea faptă prostească de a ne face rău nu poate fi iertată decât de noi înșine. În momentul în care realizăm acest fapt și ne pare rău pentru actul imatur de a ne face rău încercând să facem rău altcuiva, putem de asemenea să observăm acțiunile celor care ar dori să ne facă rău, și putem să îi iertăm pentru că <<ei nu știu ce fac>>.”